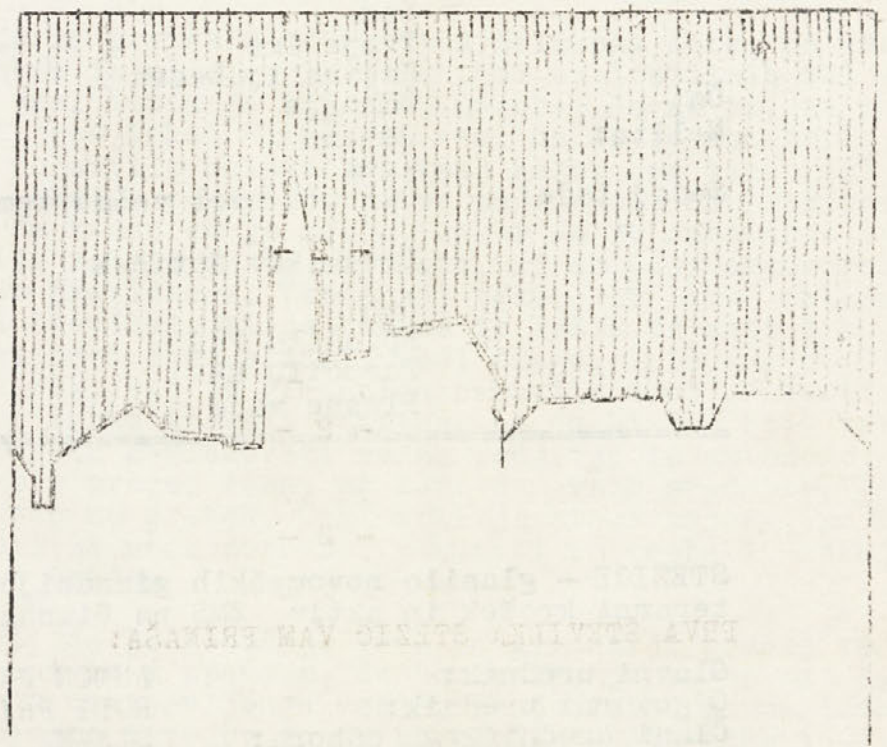

ST. 1 l. XII.

S
E
Z
C
E

GLASILO
NOVOTEŠKOV
- S -
GIMNAZIJEV
- S -

PRVA ŠTEVILKA STEZIC VAM PRINAŠA:

Urednikovo kramljanje
Vesti s sestankov gimnazijskega komiteja

MLADI LITERAT

Ina: Utrinek s počitnic
Mirko: Ti in jaz
Zakaj?
Cveti: Moderna Pepelka
C. Herrera: Pesem
Sam
Tvoje ime
On: Najina ljubezen
Melita: Čakanje
Jesen
Vrba
Sedaj Lado: Čudovit svet večne teme

Urednikov kotiček

Šah
Poročilo PSJ
Poročilo RK
Plesne vaje

=====

STEZICE - glasilo novomeških gimnazijcev, izdajata literarni krožek in aktiv ZMS na Gimnaziji.

Glavni urednik: ANTON JAKŠE
Odgovorni urednik: RUDI PRIMC
Člani uredniškega odbora: SLAVKA PODRŽAJ
NINA GOLEŽ
CVETKA GOČEK
STANE RAUH

Tehnični urednik: JOŽE SPLINAL

Naslovi in ilustracije: DARKO DUH

Izhaja enkrat mesečno.

Cena enega izvoda din 30.

Dragi bralci!

Precej časa je že preteklo od začetka šolskega leta, pa vendar Stezice niso in niso mogle zapustiti ciklostilnih valjev in priti med vas. Vedno je bilo kaj narobe, če ne tu, pa tam, čas pa neusmiljeno tekel naprej in vem, da se je nekaterih izmed vas že polastilo malodušje, vsaj kakor sem lahko sklepal po vaših, skraja pogostih, potem pa vedno redkejših povpraševanjih. Na zunaj se je zdelo, kakor da je zanimanje za to naše glasilo zamrlo in da so tisti, ki so zanj odgovorni, zaspali spanje pravičnega. Vendar ni tako, kar lahko sklepate že po prvi številki, ki je končno le izšla in kateri bo upajmo, v doglednem času sledila tudi druga. Delo nam bo šlo letos lažje od rok, saj je gimnazija nabavila svoj ciklostil, s katerim bomo lahko tiskali Stezice, ne da bi nam bilo treba hoditi okrog in nadlegovati razna podjetja in ustanove, kar nam je vzelo precej časa, pa tudi denarnih sredstev, ki jih nimamo ravno na pretek. Ciklostil je sicer majnen, pa bo vseeno zadoščal za naše potrebe, pokazati bo treba le nekaj dobre volje in truda.

Z ozirom na to, da je letošnje leto na gimnaziji precej več dijakov kot lani in z upanjem, da bo zanimanje za ta naš list po lanskoletnem uveljavljanju večje, se je letošnja naklada dvignila na dvesto izvodov in se bo okoli te številke tudi naprej gibala, če pa bo povpraševanje večje, jo bomo lahko tudi zvišali. Cena je ostala nespremenjena, to je trideset dinarjev za izvod. Mislim, da to ni preveč, zlasti ker Stezice slonijo zgolj na naročnini in skromni podpori gimnazije, za katero se imamo zahvaliti razumevanju gimnazijskega vodstva.

Vsebinsko težišče glasila bo predvsem na literarnih člankih, prinašalo pa bo tudi vesti iz dela mladinske organizacije, poročila o delu krožkov in komentarjev ter rezultate športnih prireditev in tekmovanj, ki se jih bo udeležilo naše šolsko športno društvo. Tudi za razvedrilo se bo našla kaka stran, čeprav je čudno, da dobivamo s tega področja kaj malo člankov. Poleg tega je odmerjen v Stezicah tudi kotiček za uredniškovo kramljanje z mladimi literati, ki naj nikar ne izgube poguma, če ne bo že prvi njihov prispevek objavljen v Stezicah, pač pa naj poskušajo urednikov nasvet (ne kritiko, ampak le prijateljsko mnenje in nasvet) ter snova primežjo za pero in se lotijo dela. Predvidena je tudi kaka stran za

dopisnike Stezic, seveda, če se bodo kaj pridno oglašali in brez strahu povedali, kaj jim je všeč in kaj ne in kako naj v bodoče ravnamo, da se bo kvaliteta glasila izboljšala.

Glede organizacije dela pa to: že v začetku leta so se ob prisotnosti mentorja tov. prof. Severja sestali lanski uredniški odbor in povabljeni predstavniki iz vseh razredov, na posvet o nadaljevanju lani pričetega dela. Izvoljen je bil nov uredniški odbor, v katerega so bili zaradi izkušnosti izbrani skoraj vsi lanski člani, pa tudi nekaj novih iz nižjih razredov, ki jih bodo starejši vneljali v delo, tako da bodo lahko drugo leto nadaljevali z dvanaestletno tradicijo Stezic. Za razredne poverjenike so bili določeni blagajniki razrednih mladinskih organizacij, ki bodo poskrbeli za naročnike in pobirali naročnino. Zaželeno bi bilo, da dijaki plačujejo redno in takoj po prejemu, kajti le tako bo delo nemoteno potekalo.

Urednik

Vesti s sestankov gimnazijskega komiteja

Zadnji sestanek lanskega gimnazijskega komiteja in hkrati prvi sestanek letošnjega, je bil zaradi objektivnih razlogov sklican šele oktobra meseca. Udeležili so se ga člani obeh komitejev in razredni predsedniki ZMS, od profesorjev pa tov. Jeleničeva in tov. ravnateljica.

Po prvi točki dnevnega reda, razrešitvi lanskega komiteja, smo prešli na volitve za nov odbor komiteja aktiva, ki so bile tajne. Za predsednika ZMS gimnazije v šolskem letu 1963/64 je bila izvoljena Katja Vičič, za tajnika pa Matija Bugar. Funkcijo blagajnika je prevzela Melita Kozina.

V nadaljnjih točkah smo kritično ocenili delo v lanskem šolskem letu, se pogovorili o uspehih in neuspehih, ter tudi o tem, kako naj napake, ki so se pokazale v minulem obdobju, odpravimo. Za lansko leto je bila značilna nekakšna nesmotrnost in kampanjsko pristopanje k delu, ki je bilo sicer uspešno (spomnimo se organizacije plesnih vaj, praznovanja novega leta in raznih proslav), vendar se je pokazalo le v obliki občasnih akcij, ki niso bile dovolj globoko pripravljene in so zato zahtevale od nekaterih posameznikov veliko časa in truda. V zvezi s tem smo prišli do zaključka, da je treba sestaviti program dela, po katerem se bo ravnal novi komitej.

Poseben problem so bile lansko leto mladinske ure. V nekaterih razredih si niso bili čisto na jasnem, kako naj se lotijo dela in niso poznali razlike med mladinskim sestankom in mladinskimi urami, zato je bil sprejet sklep, da mladinski predsedniki po predlogih dijakov sestavijo razredni delovni program in ga predlože na naslednjem sestanku.

Kaj pa krožki? Na gimnaziji jih obstaja precej, vendar je njihova aktivnost dokaj različna, za vse pa je značilno, da so v letošnjem letu kar precej časa spali. Prvi se je zbudil dramatski krožek, ki pod vodstvom uca. profesor Simičeve že pridno vadi za nastop, pa tudi prirodoslovni krožek, ki je imel lani največje število članov. On je bil najbolj aktiven, je že prišel z delom. Kaj pa ostali: literarni, marksistični, strelski in drugi? Da bi poživili in obnovili njihovo dejavnost, smo med člani komiteja izvolili referente, ki imajo za nalogo pomagati in poročati o delu posameznih krožkov. Tudi za organizacijo plesnih vaj, za katere vlada na gimnaziji veliko zanimanje, smo sestavili nov plesni odbor, ki je takoj pričel z delom.

Z abonmajem v ljubljanski drami ne bo nič, ker so se lani pritoževali mnogi starši, pa tudi predstav nismo mogli sami izbirati in smo se morali ravnati po tem, kar nam je gledališče samo določilo, pač pa si bomo ogledali nekaj predstav, ki bodo gotovo vredne poti v Ljubljano (Kralj Lear, Caligula) Othello).

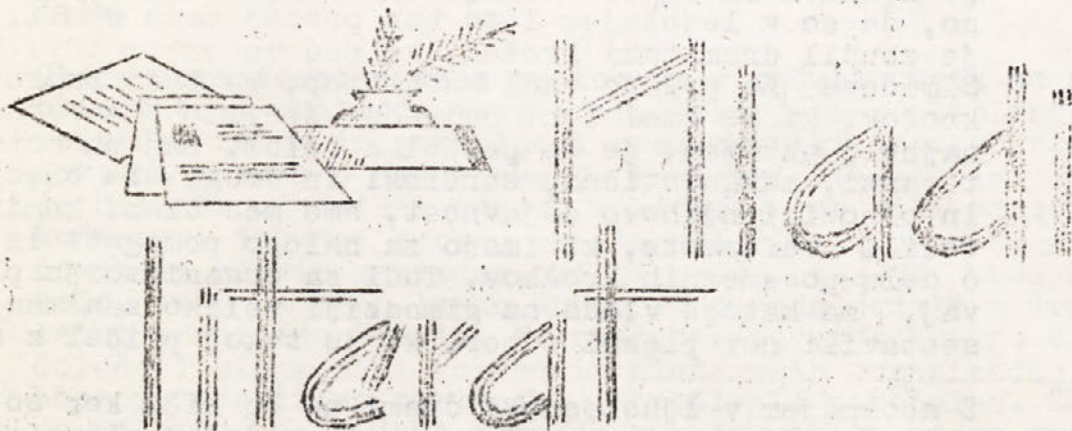
Moderni pouk na gimnaziji ima v svojem programu tudi filmsko vzgojo. Letos si bomo skupaj ogledali okoli enajst predstav, (od teh smo tri-Dom na griču, Kozaro in Samokrasnike že videli), ustanovljen pa je tudi filmski krožek pod vodstvom prof. Horvatove, na katerem se krožkarji seznanjajo z idejno vrednostjo in zanimivostmi filmske umetnosti.

Na koncu sestanka je bilo tudi predlagano, da bi se povezali z mladinskim aktivom učiteljsišča. Isto so predlagali tudi učiteljsiščniki na svoji prvi mladinski konferenci. Predlog je bil z navdušenjem sprejet in kmalu smo našli več skličnih točk, kjer bi bilo sodelovanje med obema aktivoma koristno in bi pripomoglo k zbliževanju in izmenjavi mnenj. Za začetek naj bi se sestala skupaj oba komiteja in se konkretno pogovorila o sodelovanju.

- o -

Na drugi seji komiteja, ki jo je sklical novi odbor, smo govorili predvsem o predlogu za mladinsko konferenco, katere bi se udeležili vsi člani mladinskega aktiva gimnazije. Določili smo dnevni red in zaželeno je bilo, da bi vsi mladinci v debati sodelovali in povedali svoja mnenja ter izrazili svoja stališča do posameznih perečih problemov, s katerimi se vsak dan srečujemo.

Bliža se novo leto in z njim tudi organizacija novoletne jelke. Komite je že mislil tudi na to in poveril organizacijo praznovanja III. letnikom, ki jim to delo že po tradiciji pripada. Zbrali smo delovni odbor, tako da bo delo lahko pravočasno in nemoteno steklo.

Utrinek s počitnic

Luna-park. Temni se. Puste hiše v okolici tonejo v nastajajočo črnino. Naenkrat se začno prižigati raznobarvne luči in vsakdanjost se umakne pravljичni resničnosti. Hrup, ki se je podnevi le od časa do časa oglasil in znova zamrl, se sedaj bučno razlije naokoli. Napovedovalčevo vpitje se meša s kriki, ki prihajajo iz hiše strahov in sentimentalno melodijo iz glasbene skrinje. Iz vsakega zvočnika prihaja druga melodija in vse se zlivajo v eno samo neurejeno, toda prijetno sladko godbo. Tavam med množico, katere obrazi se neprestano spreminjajo pod vplivom barvnih reflektorjev. Tuji mene pograbi navdušenje. Pozabim na vse in se pogreznem v razigranost večera. Rittem twista me pritegne k vrtiljaku. "Sto dinara, samo sto dinara, vozi se, natoče, zadnja vožnja!" - Ogromno kolo, na katerem vise okrogle gondole, se zgame in že se dvigam v soju luči proti razžarjenemu, zvezdnatemu nebu. Postajam lahka, letim više in više in zdi se mi, da se nikoli ne bom vrnila...

Zopet sem na tleh. Poskušam srečo zdaj tu, zdaj tam in na tomboli zadenem majhnega gumijastega dimnikarčka. "Prinesel vam bo srečo, gospodična!" mi reče izklicovalka, ko mi ga izroči. Zasmem se in ga stisnem v pest. Stojim na snoženi travi in z žarečimi očmi strmim v vrtoglave vrisajoče skupine ljudi. Skozi ropot, smeh in klice ujamem glas s plošče priljubljenega peva: "I love you! I love you!" Poskušam prisluhniti melodiji, ki prihaja do mene vsa razdrobljena: "I love you! I love you!" Tedaj zagledamzagledam v množici obraz, ki ga tako poznam. Le kratek hip ga vidim, nato izgine med ljudmi, ne da bi me opazil. Ali pa me ni hotel opaziti? To me iztrezni in iztrga iz tega veselega sveta. Obstanem. Obrazi posta-

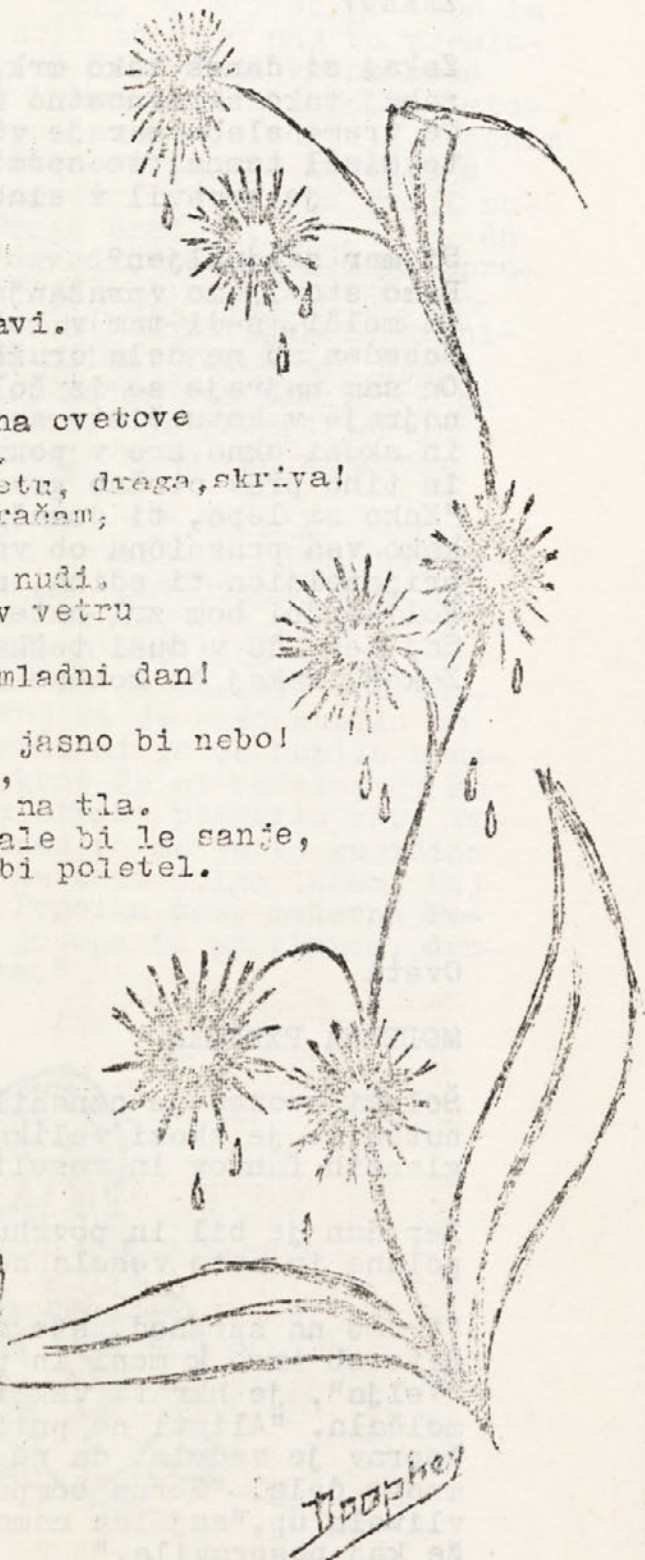
nejo tuji. Ogromno ogrodje vrtiljaka me sedaj - kdo ve
zakaj - navdaja z grozo. Vse se oddalji, le glas sentimen-
talnega pevca se približa in jasno jekne: "I love you, I
love you!"

- INA

Mirko

TI IN JAZ

Ti roža si,
prelepa pomladanska cvetka,
ki raste, se bohota na planjavi.
In jaz čebela,
ki brenči v jasnino modro.
Slehnri dan hitim od cveta na cvetove
in srkam med, sladko bo pijem.
Najslajši med se v tvojem cvetu, draga, skriva!
Zeto se vedno znova k tebi vračam,
v naročje tvoje,
ki zavetje mi ob vsakem času nudi.
Kako sem srečen, ko zanihaš v vetru
in kimaš mi v pozdravi!
Kako vesel hitim naprej v pomladni dan!
Samo da sonce bi sijalo,
oblak da temni ne prekril ti jasno bi nebo!
Povesila bi ti glavico svojo,
vsa trudna, obledela zrla bi na tla.
In krila bi mi chromela, ostale bi le sanje,
želja vroča, da spet bi k tebi poletel.
Samo da sonce bi sijalo!

Boophey

Mirko

ZAKAJ?

Zakaj si danes tako mrk, prijatelj dragi,
zakaj tako skrivnostno mi molčiš?
Te vreme slabo mar je vžalostilo,
te misel temna, te spomin grenak
je spraval v slabo voljo?

Si mar zaljubljen?

Nemo stavljamo vprašanja.
On molči, sedi tam v kotu dolgega vagona.
Nobeden mu ne dela družbe, nihče tolažbe mu ne daje.
On sam najraje se iz šole vozi,
najraje v kotu čisto sam sedi
in skozi okno zre v pokrajino,
in tiho prav otožno govori:
"Kako si lepa, ti domača zemlja,
kako vsa praznična ob vsakem času,
prijateljica ti edina, moja zala!
Koliko dni bom zrl nate še lahko?
Saj veš, da v duši težka bolečina me skeli.
Zakaj, zakaj že končno ne mini?"

Cveti

MODERNA PEPELKA

Šolski zvonec je oznanil konec pouka. Že v naslednjem trenutku se je skozi velikanska šolska vrata prerivala gruča glasnih fantov in veselih deklet.

Lep dan je bil in povrhu vsega sobota, torej prosto popoldne in nato vesela nedelja.

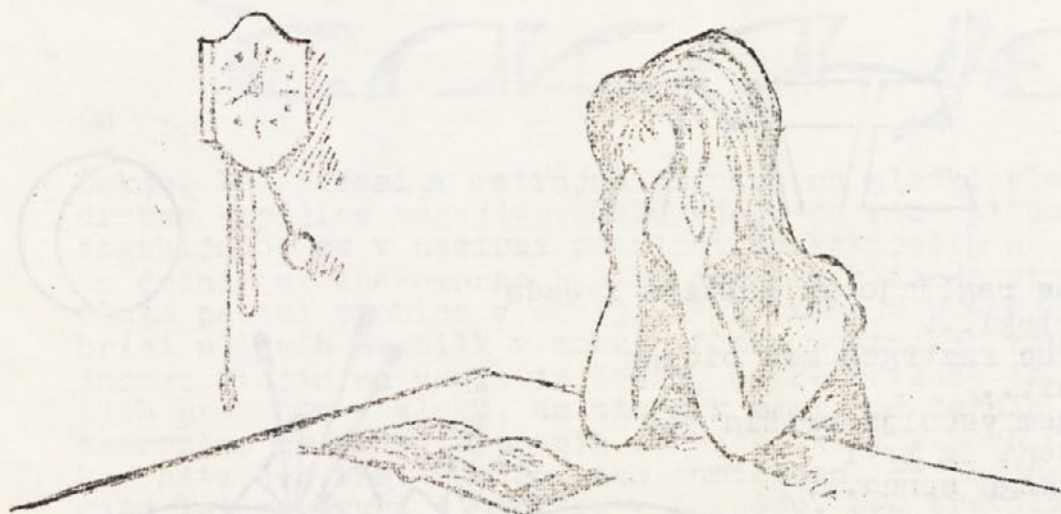
"Gremo na sprehod, ste za to?" je vprašala Katja. "Pridite ob treh k meni in potem naredimo majhen izlet! Velja!" "Velja", je hkrati vzkliknilo vseh pet deklet, le Breda je molčala. "Ali ti ne prideš?" "Morda" jim je odgovorila, čeprav je vedela, da ne bo mogla priti, saj jo čaka doma mnogo dela. "Morda bompa le lahko prišla, je sama sebi vlivala up, "saj ima mama danes ves dan prôsto. Morda je že kaj pospravila."

Skoraj vesela je prišla domov. Mamo je srečala na stopnišču: "Leon in jaz greva v Toplice. Za kosilo si speci jajčka in glej, da bo vse lepo pospravljeno, ko se vrneva!" ji je dejala in odšla.

"Ničesar ni pospravila, vse čaka name! Vedno čaka vsako delo le nane, zakaj?" Že se je hotela jeziti, a ni utegnila: kup posode je hotel biti pomit, tla očiščena, soba pospravljena in stornice poribane. "Torej ena, dve, tri, loti se dela, če hočeš imeti vsaj malo večere prostega!" si je ukazalo in se z vsovneto lotila dela.

Vsako soboto generalno pospravljanje, med tednom je seveda tudi treba pospravljati, pomivati posodo, kdatj prati in likati, vendar se zdi Breda to sobotno delo najtežje. Nikoli ji nihče ne pomaga. "Kaj mora ostati dolgo lepa in miha! Sicer pa, med občenjem v soli in doma naj bo presledek, za razvedrilo naj ti bo hišno delo!" ji vedno reče Leon, kadar se Breda namrdne ob kakem delu ali pa se izgovarja, da se mora učiti. Ves popoldan se je vdajala mračnim in otožnim mislim, dokler ni počteno utrujena končala s pospravljanjem. Hotela se je odpočiti, ko je na svoji nočni omari zapazila listek: "Draga Bredica, najno je, da zlikaš perilo! Tvoja mamica!" "Seveda, včeraj sem ga oprala, danes ga je treba zlikati," je vzdihnila in pripravila mizo za likanje. "Tvoja mamica! Kako ljubeče zvenijo te besede in kaj se skriva za njimi? Vedno sem njena ljubljena hčerkica, pred drugimi, kadar sva sami, sem pa le odvečen stvar, ki ji je v napoto," je premišljevala Breda in obenem likala. Ob sedmih je bilo vse zlikano.

"Sedaj pa si lahko privoščim lep večeri!" Stopila je k svoji mali knjižni omari. Na spodnji polici so njene najstarejše knjige, otroške pripovedke in pravljice: "Kako bi bilo, če bi potovala danes v svet pravljič?" je z otročjim veseljem vkliknila. Vzela je najno knjižico in jo začela ogledovati. "Pepelka, Pepelka" se je zamislila Breda. "Ali nisem tudi jaz Pepelka? Zakaj mi je mama kupila to pravljico? Neumno vprašanje, takrat mi jo je kupila z namenom, da mi napravi veselje. Takrat še ni vedela, da se bo znova poročila in da ji bo ta strast pomenila vse. Takrat mi je napravila veselje, danes pa me je ta knjižica privedla do spoznanja, katerega že tako dolgo iščem. Kaj sem? Kaj pomenim našim domačim? Pepelka sem, moderna Pepelka, namoček je le v tem, da je ona iz pravljič, druga sem pa jaz iz resničnega sveta."

C. Herrera

Noč temna v dan se spremeni,
vihar vsak se končno poriri;
a le strasti nikoli konced ni,
ko ona umre, že druga se rodi...

I.
Pekočo meč spoznanja je zarezal
v srce nesrečno rano krvavečo,
ko mi je lepi tvoj pogled povedal,
da z drugim, draga, iščeš svojo srečo.
Vsak dan greni mi žalost dolge ure,
ko sam v sanoti težki in nesreči,
sanjarim o pobegli prejšnji stroči.

II.
Oh, zbogom, moram reči ti, ljubezen,
odhajaš zdaj, saj vem, vse pač mine.
Pustila mi boš grenke le sponine
in v srcu zatajene bolečine.
Bila je grenka tvoja čaša
in čutim to grenkobo še zdaj v sobi,
a glej, vseeno mi je žal po tebi.

III.
Zatrete hočem srcu prebujenje
ljubezni nove in to hrepenenje,
ki nežno, kakor mlada roža hoče
iz sence temne ven, na sonce vroče.
Obraniti je treba cvetje v senci,
naj tam cveti in sanja naj o soncu,
njegovu blede cvetje naj gre h koncu,
počasí, tihó naj odpade velo.

Žabe regljajo in goltajo zvezde
v plaki...
Mesec raztrgan med bičjem
leži...
Pesem vesolja prišla je,
rojena iz krvi
umrlega sonca...

Tvoje ime

V jesenski večer
 tiho dolbem tvoje ime...
 Med zvezde vkovane
 so moje želje...
 Na ustnicah mojih... tvoje ime,
 večer šepeta mi... tvoje ime,
 v vetru jesenskem je tvoje ime...
 Ah, daleč so zvezde,
 visoko želje...
 v jesenski večer,
 v spokojni ta mir,
 tiho dolbem tvoje ime...

Najina ljubezen

Nastregel v dlani bi si zvezdne svetlobe
 in bi ti z njo okrasil obraz...
 Vrgel prgišče bi je med naju,
 da ba popila kapljice vse...
 Poskušal sem v roke nastreči svetlobe
 daljnih žarečih zvezd,
 a mi je tiho spolzela
 med prsti po tleh...
 Zdaj med prahom pobiram drobtine,
 te zadnje ostanke - spomine...

Čakanje

On

Čakam. Dež počasi, a vztrajno pljuska ob gladki tlak in
 drobne kapljice nagajivo odskakujejo od roba plečnika,
 izgubljajoč se v nemirni površini lesketajočih se lož.
 Na čežnik mi enakomerno brblja curek z bližnje strehe in
 vinga počasi pronica v čevlje. Vse temneje postaja in o-
 brisi uličnih svetilk v mokrem tleku postajajo vse bolj
 jasni. Stojim na voglu in čakam, da se prikaže iz teh sve-
 tlih pramenov v tlaka, da stopi k meni pod čežnik in ...
 Neskončna je vrsta neznanih obrazov, ki v sencih čežni-
 kov hiti čez trg. Ta sam, ves zamišljen, se nagonsko izo-
 giba lužam, drugi z otrokom v naročju, pod tretjim čežni-
 kom sta dva, tesno objeta se stiskata pod varno okrilje.

Dežnik je v takem času zelo pripravno pribežališče.

Jaz pa sem, z velikim dežnikom za dva in čakam. Ali bo prišla?

V daljavi onstran mostu se v enakomernih presledkih prižiga rdeč napis in njegov odsev se prebija skozi drobne kapljice dežja.

Rekla je, da pride, torej pride. Počasi štejem.

Ena, dve, tri,...

Rdeči napis nestrpno mežika. Lepa je. In meni je tako hladno. Kar pogrešam njeno toplino pod tem neznanško velikim dežnikom, ki se kot črna perut velikanskega orja razteza v neskončnost.

Prišla bo, z bleskom luči v očeh in z roso v laseh, ki se bo svetlikala v mavričnih barvah...

Petindvajset, šestindvajset...

Ni je še. Njen nasmeh je tako topel in vabljujiv, kadar se njeni ustnici nabereeta v prevzetno šobo... Ah, ta dež...

Petdeset, enainpetdeset...

Kje neki se je zadržala, presneto? To čakanje. Še kino bova zamujala.

Trinšestdeset, štrinšestdeset...

Morda pa le ne pride?

Trinosemdeset, štrinosemdeset...

Sedaj gotovo že vrtijo predfilm, jaz pa takole čakam, za norca me ima. To je pa že preveč, ji bom že povečal svoje.

...sedminosemdeset, osemnosemdeset...

Nič ji ne bom pribanašal, naj nikar ne misli, da sem tak csel.

Devetdeset...

Aha, tamle je... o, vruga, to ni ona, naprej gre. Ampak za kaj ne pride? Vsak čas bo konec predfilma. In ta vlaga, pa ta mrak...

"No, kenedo!"

"Ali še dolgo čakaš? Gotovo si se jezil... Veš, nisem mogla prej... tako sem tekla..."

"Že dobro, že dobro, da si le prišla."

Zapre svoj dežnik in moj jo gostoljubno sprejme v svoje okrilje. Nenadoma je tako toplo in domače pod njim in zdi se, kot da se je platno skrčilo tam nekje od neskončnosti in naju obdalo. Razen naju in dežnika ni ničesar več, ne luž in ne mokrote in pesem dežja, ki udarja ob platno, je samo še spomin na svet, ki je nekje daleč, daleč stran.

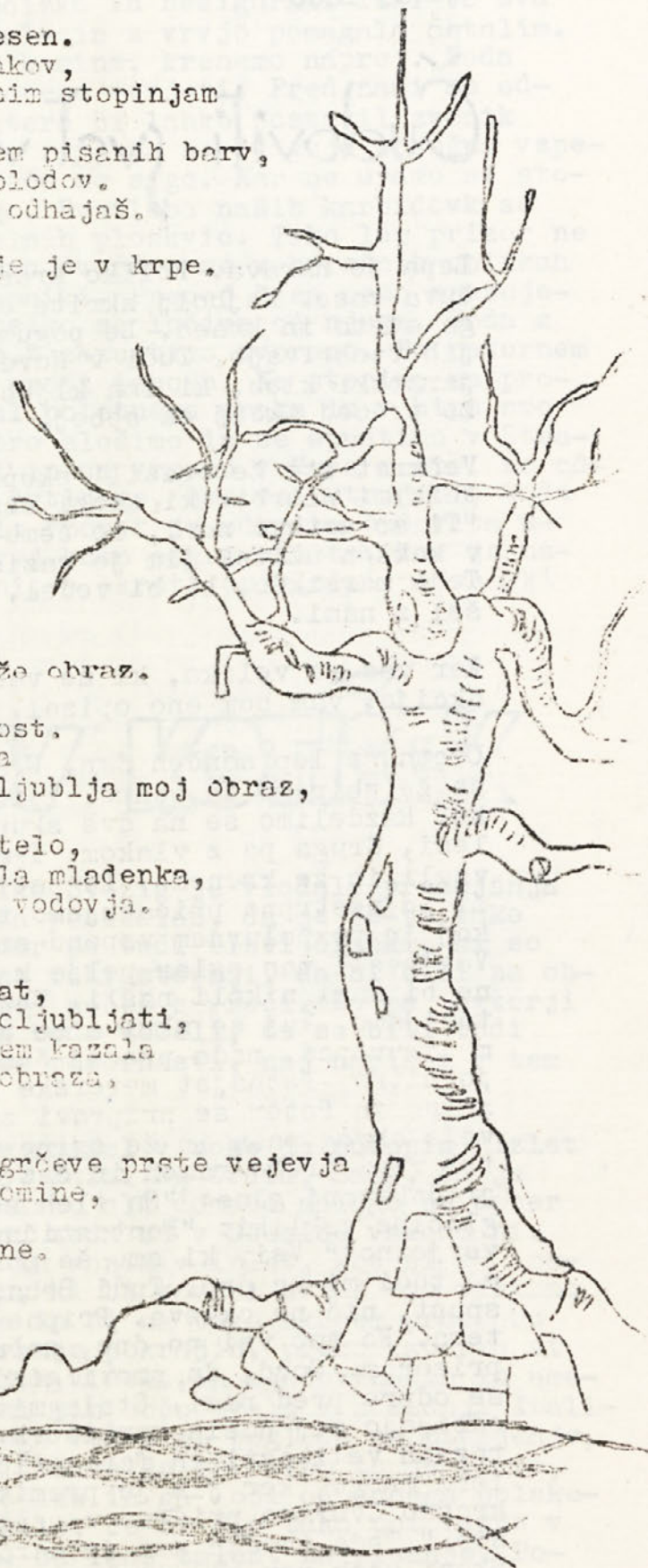
Melita

Jesen

Tiho prišla si v deželo, jesen.
 Nihče ni slišal tvojih korakov,
 le ubožec je prisluhnil tihim stopinjam
 in vztrepetal.
 Obsula si drevice z razkošjem pisanih barv,
 širijo se veje v bogastvu plodov.
 Tiho, kot prišla si, zopet odhajaš.
 Nihče te ne sliši,
 le ubožec se stisnil tesneje je v krpe.

Vrba

Samotna
 tam stojim ob vodi,
 sivoglava starka vrba.
 Voda
 mi leto za letom
 v svojem zrcalu globine kaže obraz.
 Starka sem postala
 in votla kot brezmejna žalost.
 Le veter me še vedno objema
 in z isto sladtjo nežno poljublja moj obraz,
 stkan iz srebrnih listov.
 Še vedno glađi moje trhlo telo,
 kot takrat, ko sem se veselila mladenka,
 prevzeto gledala v zrcalu vodovja.
 A minilo je vse,
 mladost, lepota...
 Tudi duša mi je umrla takrat,
 ko me je sonce prenehalo poljubljati,
 ko mi je voda z negodovanjem kazala
 gube mojega razbrzdanege obraza,
 Vendar telo še živi,
 živi zato,
 da kaže nimoidočemu dnevu grčeve prste vejevja
 in če v tihni noči obuja spomine,
 na nekaj, kar je bilo
 in kar se nikdar več ne vrne.

Sedaj Lado

Čudoviti svet večna teme

Lepa je narava. Koliko krasot je v njej in koliko jih še čuva zase. Najbolj skrite so nam lepote našega podzemnega sveta in krasa. Le pogum in vztrajnost mladih ljudi nam jih razkrivajo. Tudi v Novem mestu že eno leto obstaja jamarski klub, ki ima kljub slabi opremljenosti in drugim težavam že precej akcij za seboj.

Večkrat ste že opazili skupino fantov in deklet, ki gre s težkimi nahrbtniki skozi mesto in marsikdo si je mislil: "Ti so gotovo noči, le čemu se podajajo v nevarnost in v kakšen užitek jim je raziskovanje globoko pod zemljo." Toda marsikdo, ki bi vedel, kakšno doživetje ga čaka, bi šel z nami.

Ker vas je veliko, ki ne veste, kako je videti jamarska akcija, vam bom eno opisal.

Čeeta se lep sončen dan. Ura še ni odbila pol šestih, ko se že zbiramo za odhod. Vsi imamo na ramenih težke nahrbtnike. Razdelimo se na dve skupini. Ena bo šla v Stražo s kolesi, druga pa z vlakom. Ivan zadnjič pregleda, če smo vse vzeli, in že krenemo. Po petindvajsetih minutah smo v Straži in nestrpno pričakujemo tovariše. Končno so tudi ti tukaj in po polurnem vzponu smo že pri oglarjevi bajtici. Ves vesel nas oglar pelje k Mali prepadni, jami, katere ne bi sami nikoli našli. Vhod je majhen in negotovo uredimo, kaj se skriva za njim. Toda kamen, ki ga vržemo v prepad, pada precej časa. Priprave za sestop se vršijo hitro. Petnajst meterske lestvice zginijo v črno praznino in Peter se pripravi za spust. Varovalno vrv si privože okrog pasu in že zginijo v globino. Varovalcu drse metra vrv preko ramen in čez dve minuti se zasliši težko pričakovani glas: "Na tleh sem." Hip nato pa zadonijo iz globine vzkliki: "Fantastično, čudovito, prekrasno, neverjetno!" Vsi, ki smo še zunaj, nestrpno čakamo, da pridemo tudi mi na dno. Tudi Beba, ki ji je to prvi navpičen spust, nič ne okleva. Prične si varovalno vrv in počre jo tema. Ko smo vsi na dnu, začudeni estruimo pred krasnim prizorom. Gozd, da, pravi gozd kapnikov in sigastih zaves se odpre pred nami. Stalagmiti in stalaktiti iskreče belo odbijajo sij naših karbidovk. Tu stoji kapnik pri kapniku raznih velikosti in fantastičnih oblik. Tudi po tleh jih leži mnogo, ker jih je premik v zemlji zlomil. Skozi to krasno dvorano pridemo v ozek rov. Mislimo si: "Na koncu smo." Toda ta dan nam je narava namenila vrsto presenečenj. Skozi ozek rov se priplazimo v kapelico, ki je vsa obrasla s šiljastimi in votlimi kapniki, po tleh pa se tvorijo

kopuče in ježki. Iz te kapelice vodi pot preko navpične-ka kamina. Res, da pet metrov plezanja ni veliko, toda prijemi in stojišča so spolzka in nesigurna. Tudi to sva z vodjem odprave preplezala in z vrvjo pomagala ostalim. Ko se vsi zberemo na vrhu kamina, krenemo naprej. Toda glej čučo. Sami sebi ne moremo verjeti. Pred nami se odpre ogromna dverana, v katero bi lahko postavil zvonik manjše cerkve. Sredi te dverane pa se dviguje obsežna vzpetina, vsa prekrita z iskročo se sigo. Kar ne upamo si stopiti na to krasno preprogo. Svetloba naših karbidovk se čudovito odbija od kristalnih ploskvic. Tako lep prizor ne doživiš vsak dan. Ob stenah dverane se v barčnih oblikah krivencijsko krasni beli kapniki. Precej časa nemo opazujemo čudovit prizor in le težko se ločimo od njega. Toda z mislijo: "Še se vrnem sem." zapustimo dverano. Po peturnem bivanju v jami se vrnemo proti izhodu. Ko stopimo na prosto, puhne v nas vroči val poletnega zraka in v hipu smo vsi prepoteni. Opremo hitro zložimo in se spustimo v Stražo. Tu operemo vse stvari in se vrnemo v Novo mesto. Ko odložimo v jamarskem klubu prtljago, smo vsi utrujeni, toda v naši zavesti kipi misel: "Zopet je odkrita čudovita u-metnina narave in še naprej bomo odkrivali to, kar je narava skrila v svoj nevarni, a hkrati privlačni podzemski svet."

UREDNIKOV KOTREK

Med članki za prvo številko Stezic je vladala precejšnja suša, kar je imelo tudi za posledico, da je le-ta tako pozno prišla na dan; vendar pa tudi tisti članki, ki so prispeli, niso bili vsi na taki stopnji, da bi bili za objavo in sem jih moral nočeš nočeš zavreči. Da pa avtorji ne bodo prikrajšani in da bodo vedeli, da so bili tudi njihovi članki deležni vse pozornosti, naj napišem v tem Kotreku nekaj mnenj.

Prvi tak članek, ki mi je prišel v roke je potopis "Izlet v Bežetce." Napisala ga je Saša. Ne trdim, Saša, da je tvoj spis slab. Ne, za šolsko ali domačo nalogo je dober in zasluži najvišjo oceno, toda za v Stezice vseeno ni. Težko je namreč tako lep in zanimiv izlet, kot si ga ime-la ti, opisati v sestavku, ki bi zavzel komaj eno tiskano stran. Snov je preobširna in bi na tako skopem prostoru izvenela zgolj kot naštevanje pokrajin, preko katerih si se peljala, mest, ki si jih videla in zgodovinskih in ume-tnostnih spomenikov, ki si jih občudovala v sosednja Itali-ji. Manjka tvojega osebnega vtisa in pogleda na življenje, opisati bi morala osebno doživetje in ravno to je tisto, kar da barvo pravemu potopisu in ga loči od suhega šolske-ga opisovanja. Škoda bi bilo, če bi šlo tako potovanje v pozabo, zlasti ker vidim, da imaš talent za pisanje. Po-

skusi še enkrat in napiši tako, da bomo tudi mi deležni nekaj tvojega doživetja in prosim te, posveti znamenitima mestoma, kot sta Padova in Benetke malo več pozornosti in ne naštevaj le tistih zanimivosti, ki jih poznamo že iz šole in niso tako za nas nič novega. Torej pogum in ne ustraši se, če se ti bo nabralo gradiva za tri nadaljevanja.

IKO - Tvoji dve pesmi sem prebral in verjemi mi, da ne vem, kako ti naj svetujem, da bo bolj prav. Saj, nekatere misli so prav lepe, vendar pa me moti precejšnja nepovezanost, ki včasih zaide skoraj v protislovje in nekakšna togost, lahko bi rekel primitivnost v izrazu, ki pa bo skopnela, če boš pridno bral in se zamislil nad deli romantikov. Vzemi Prešernove poezije in si oglej, kako melodičen in blagozvoneč je lahko slovenski jezik. Ne mislim s tem, da moraš posnemati Prešerna, vendar pa si boš z branjem izboljšal posluš za jezik in odpravil pomanjkljivosti, ki sem ti jih naštel, zlasti pa boš pridobil na elastičnosti izraza.

L.J. - Po kratkih pesmicah, ki si mi jih poslal, sodim, da si vnet zagovornik ritmike in rime, vendar pa, če je že tako, naj ti ne bo rima samo kalup, katerega bi napolnil z vsemi mogočimi izrazi, samo da bi se mu prilagali, pri tem pa bi pozabil na njih pravi smisel. Grobost, ki tu nastane, je prevelika in pesem izgubi na svoji privlačnosti, ki je tudi rima ne povrne. V bistvu so nekatere pesmice dobre in bodo morda objavljene v drugi številki. Piši še kaj in pošlji.

ŠH GIMNAZIJA: JLA

Šahisti našega zavoda so se v sredo 9. oktobra sestali z ekipo jugoslovanske ljudske armade. V zelo zanimivih borbah je naša močno oslABLJENA ekipa zmagala. Zmaga bi bila lahko še večja, če Marko in Matija Burgar ne bi naredila grobih napak v dobljenem položaju. Najlepša igra je bila na prvi deski med prvokategornikom Varošičem in Gazvedom, ki se je po dolgi in dramatični borbi končala z remijem.

Podrobni rezultati:

Gazvoda : Varošić	1/2 : 1/2
Šperar : Horvat	1/2 : 1/2
Matija Burgar: Medić	0 : 1
Marko Burgar : Petrović	0 : 1
Judež : Vulikić	1 : 0
Malnarič : Šilova	1 : 0
Stokanović: Rajković	1 : 0
Skube : Filipović	1 : 0

5:3

Želja obeh moštev je, da bi se večkrat sestali. Naši ša-

histi nameravajo navezati stike z učiteljiščem, ESS, SKŠ, brežiško gimnazijo ter mariborsko drugo državno gimnazijo. Najprej pa bomo izvedli prvenstvo gimnazije, ter na podlagi dobljenih rezultatov sestavili noštvo, ki bo nadaljevalo lani lepo začeto delo.

Francelj

POROČILO FSJ

Že na lanskem občnem zboru smo se pogovorili o delu prednamcev. Z njim nismo mogli biti zadovoljni, zato smo sklenili dejavnost te organizacije na gimnaziji poživiti. Koliko smo v tem uspeli, nam kažejo sledeči podatki. V preteklem obdobju smo imeli tri predavanja. Število udeležencev na predavanjih je precej kolebalo, vendar pa moramo biti še kar zadovoljni, saj znaša povprečni obisk 30 - 45 dijakov. Popolnoma drugačna slika pa se nam pokaže pri udeležbi na izletih. Skupaj smo imeli 4 izlete. Zgodilo se je, da so šli na nedeljski izlet samo štirje člani. Vprašamo se lahko, kje jih je bilo takrat ostalih 60. Ali res lahko trčimo, da je marsikomu ugajala le lepa izkaznica, ali kaj? Naša aktivnost se ne sme kazati samo v številu članov, ampak v številu izletov, predavanj, potovanj in raznih drugih akcij.

Med počitnicami se je nekaj naših članov udeležilo devetdnevnega potovanja po Istri. Potovanje je bilo zelo zanimivo, žal pa je precej prijavitelcev zaradi odhoda v brigado odpadlo.

V letošnjem šolskem letu je naša družina organizirala dvodnevni izlet na Mirno goro. Udeležili so se ga samo trije fantje, kar je v primeru s tako velikim številom članom, porazno. Tega izleta so se udeležili tudi člani drugih družin v Novem mestu. Takih skupnih izletov si želimo še več, saj doprinašajo k zblíževanju in globljemu sodelovanju med organizacijami FSJ v naši občini.

POROČILO RK GIMNAZIJE

Organizacija RK je ena redkih, ki je takoj v začetku šolskega leta pričela s delom in sadova tega dela je opaziti že sedaj. V začetku oktobra je skupaj s kolektivom IMV organizirala krvodajalsko akcijo, katere se je udeležilo 16 dijakov. Štirje od teh so oddali kri že drugič in so prejeli krvodajalske značke. Prejšnji teden smo pričeli tudi s tečajem prve pomoči, ki ga vodi tov. Jožica Sadar. Tečaj obiskuje šestnajst dijakov in bo trajal 20 ur. Dvakrat tedensko imajo popoldne po dve uri teoretičnega in praktičnega pouka, pri katerem se seznanjajo z nujenjem prve pomoči pri raznih poškodbah, škrih in umetnim dihanjem. Pouk je vsekakor zelo koristen, saj večkrat ravno

hitra in pravilna pomoč na kraju samem reši ponesrečenca življenje. Ob koncu tečaja bodo udeleženci izprašani in bodo dobili potrdila, da so opravili tečaj prve pomoči. Če bo dovolj interesentov, bo tečaj organiziran še enkrat.

PLESNE VAJE

Plesna zveza se je odzvala povabilu, da vodi plesni tečaj, in poslala plesnega učitelja tov. Arka. Tečaj bo obsegal šestnajst vaj po dve uri in pol. Obdelali bodo vse družabne plesne, od valčka do bose nove in lokomotion. Posamezniki stane tečaj 800 din. Zaradi velikega števila prijaviteljev, so tečajniki razdeljeni v dve skupini. Gimnazijska ima vaje v soboto, v nedeljo pa ekonomska in skupina srednje kmetijske šole. Dosečaj je bilo že kroje vaj in vsi, dijaki, kakor tudi učitelji, so bili z njimi zelo zadovoljni.

DIJAKI, POZOR!

V KRATKEM BO NA GIMNAZIJI USTANOVLJENA TABORNIŠKA ČETA, KI BO DELOVALA V OKVIRU POGT. VODNIK BO TONI KRANJC. O USTANOVNEM ZBORU BOSTE NATANČNEJŠE OBVEŠČENI Z OKROŽNICO. VABIMO VAS, DA SE GA V ČIM VEČJEM ŠTEVILU UDELEŽITE.

S PRIBODO K NOVEMU ČLOVEKU!

DOBER BIOLOG

Na nekem taborniškem izletu vpraša vodnik Petra:

"Peter, kako se imenujejo psi, ki pomagajo loviti jazbece?"

"Jazbečarji!" hitro odgovori Peter.

Vodnik: "Kako pa psi, ki so podobni volkovom?"

Peter: "Volčjaki."

Vodnik: "Kako pa se imenujejo psi, ki dobro vonjajo?"

Peter: "Vohuni".